

«S O M M E R M I N N E R»

Av Fredrik Bødtker Lund

Å, jeg mines deg, du sommer
full av varme, lys og sol,
duft av blomsterprakt, fiol.
— Årviss vet jeg at du kommer!

— — —

Da jeg gikk i skog og fjell
og var helt og fullt meg selv
uten noen andre krav
enn en bekk å drikke av.

Fri og frank jeg følte meg,
hvor jeg enn så la min vei,
og jeg kjente hjertet bevet
— følte riktig at jeg levet.

Da jeg kunne drømme, glemme,
lytte til naturens stemme.
Da jeg kunne synke ned
og i hjertet finne fred.

Da jeg hørte rope: Dvell
— av naturen var en del,
og i sinnet følte bud:
Takk for livet, kjære Gud!

Da jeg drakk av livets kilde
og i sinnet fikk et bilde
av hva skjønt i livet er,
— var dets mening nær.

Jeg på livet følte mot.
Rask og lett jeg ble på fot.
— Ante hva det innebar
at jeg her på jorden var.

Skimtet litt av livets grunn,
— at jeg var et men'ske kun,
en komet på livets bane,
— evigheten fikk jeg ane.

Følte at jeg kanskje her,
om meg, ved meg, ganske nær
kunne lysglimt finne,
hvor jeg ellers går i blinde.

— — —

Å, jeg minnes deg, du sommer,
når jeg rømmer fra mitt bur,
søker i Guds fri natur.
— Årviss vet jeg at du kommer!